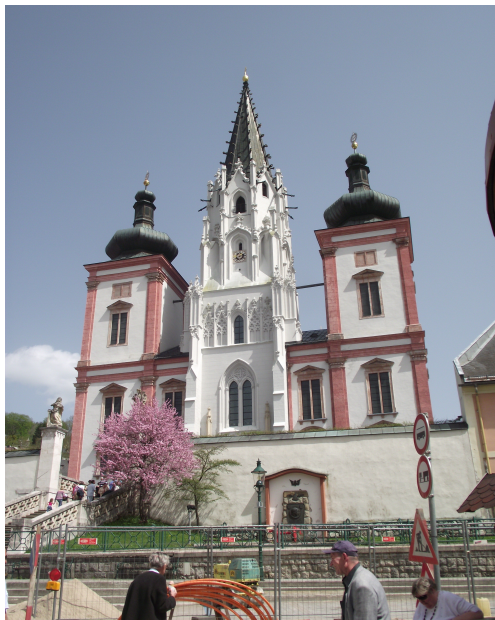

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2013. 05. 01 szerda Utazás Ausztriába, Mariazell meglátogatása

Az első képen a Bazilika látható. Története: Magnus szerzetes egy kis Mária szoborral érkezik az Isten háta mögötti Stájer falucskába térítőként. A szerzetes a kis Mária szobra köré először egy kis cellát épített 1157-ben. Amikor elterjedt a Mária szobrocška gyógyító csodatétele, kápolna került fölé. Ahogy növekedett a kegyhely híre, úgy nőttek meg az építmények. A kápolnára ráépítettek egy gótikus templomot. A gótikus alkotás, azonban leégett, de úgy hogy a torony (ami éppen kápolna felett volt) épségben maradt, ennek meghagyásával építették újjá, illetve fel a barokk, kéttornyos bazilikát, így alakult ki a kegyhely mai formája.
A másik képen: Mária-vízesés látható. (Mariazellhez közeli erdőben.)

Mentünk, jöttünk. Jó volt, szép volt, fárasztó volt.

2013. 05. 11. szombat „emeletes” hangverseny a MÜPÁ-ban

2013. május 10. 11. 12.

KALEVI AHO:
Minea (18')

BARTÓK BÉLA:
I. zongoraverseny. Sz. 83. BB 91 (22')
(I. Allegro moderato – Allegro – II. Andante –
III. Allegro molto)

szünet

SZERGEJ PROKOFEV:
Rómeó és Júlia – részletek a balettzenéből,
Op. 64 (40')
(I. Bevezetés – II. A herceg rendelete –
III. Az ifjú Júlia – IV. Álarcosok – V. A lovagok tánca –
VI. A táncoló nép – VII. A párbaj –
VIII. Rómeó bosszút esküszik Mercutioéért –
IX. Tybalt gyászmenete – X. Júlia szobája –
XI. Júlia temetése – XII. Júlia hatála)

Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

Közreműködik:
PIERRE-LAURENT AIMARD (zongora) *Réville De 230*

Vezényel:
OSMO VÁNSKÁ

A Napi Gazdaság Kiadói Kft. támogatásával

15:30-kor a Bartók Béla Nemzeti Hangversenyteremben

Kalevi Aho (kortárs finn zeneszerző): Minea zenekari darab

Nem mentünk volna, ha nem szól a Barátunk. Azonban szólt és ráadásul nem egy, hanem mindjárt kettő előadásra szerzett jegyet egymás után, ezt a fajta élvezet halmozást, Pestiesen szólva, „emeletes” szórakozásnak mondják. Engem csak a Rómeó és Júlia szvit vonzott, de gondoltam megismerek egy finn zeneszerzőt (eddig csak Sibeliusról hallottam), abból nagy baj nem lehet. Bartóknak az I. zongoraversenyét sem ismertem, azaz a műsor első részének azt a címet is adhattam volna, hogy: „Ismerkedés”.

Kodály szerint minden zenét meg lehet szokni és ha már nem ismeretlen a mű, megszeretése is előfordulhat! (Így járt az Uram Bartók: Tánctsvit c. darabjával, amit annyit próbáltak a Bábszínházban, hogy a próbák végére alaposan megismerte, megszerette. Ma már egyetlen taktusból felismeri és lelkendezik: Tánctsvit!)

Így lehetne járni a Kalevi Aho: Minea című zenedarabjával. Nem tudnék „elfütyülni” belőle egy fikarcnyit sem, de annyira jó volt hallgatni, hogy, ha megjavul a számítógémem hangja, akkor megkeresem a Youtube-n és meg fogom hallgatni újra. A műsorfüzet szerint 18 perc mindösszesen, azaz ki lehet bírni, de nem kellett szenvedni a meghallgatásakor, jó zene volt. Nagy zenekarra írta a szerző, nagyon nagy zenekarra. Rengeteg dob szerepel a műben, sok fajta dob. Mivel az „orgona ülés” első sorába kaptunk jegyet, még a kottát is olvashattunk volna, így jól láthattuk a zenekar tagjait és a karmestert, szemből! A dobosok – többen is voltak – a többi zenekari tagtól eltérően, nem vették fel a zakójukat, hogy a nagy mutatványban ne zavarja őket. Mutatványt írtam, ami fura, de ennél jobb kifejezést nem lehetett találni a dobosok munkájának bemutatására. Lényeg, hogy tetszetős volt a mű, igaz nagy volt a hangzavar, de meg fogom hallgatni újra, hogy egy kicsit el tudjak vonatkoztatni a dobok nyomatékos hatásától.

Bartók Béla: I. zongoraverseny Ránki Dezső előadásában

A Bartók műnél nem tudott kialakulni a véleményem, mert ami jó volt az finn darabnál, hogy láttam a zenekar munkáját közelről, éppen ez okozta a legnagyobb bajt a zongoraversenynél. Bár mázlink lehetett volna, (vagy ki tudja?), mert a finn előadóművész megbetegedett és Ránki Dezső ült a zongorához. De bizony a zongora hangját alig-alig lehetett hallani. Mivel a hangszer a színpad, közönség felőli részének szélére volt tolva felnyitott tetővel, ami a nézőtér felé tereli a hangot, mögé, azaz felénk, szinte semmi sem jutott el! Hát ezek szerint csak félig volt szerencsénk!

Ránki viszont úgy játszott, mintha a „kisujjából rázta volna ki” ezt a nehéz Bartók művet. Látni lehetett, a tudás biztonságából adódó könnyedséget! „Hátulról” érdekes volt nézni, hogy hogyan kommunikál a zongorista, a karmester és a zenekar.

Szünet után jött a Rómeó....

Szergej Prokofjev: Rómeó és Júlia (részletek)

Ennek a műnek az ígéretével hagytam magam elcsábítani erre az „emeletes” koncertre. Nagyon, nagyon régen nem hallottam, ezt a Prokofjev darabot, nem is tudom, hogy a balett szvit változatát hallottam-e egyáltalán hangverseny teremben. Rómeó és Júlia balettből több szvitet állítottak össze az idők során. Maga Prokofjev három változatot írt, hogy a teljes balett népszerűsítse. (Eleinte nem volt népszerű ez a mű, lehetetlen eltáncolni! – mondták.)

Olvastam a műsorfüzetben, hogy a műsoron szereplő szvitet, a karmester Osmo Vänskä állította össze a balettzenéből, még hozzá úgy, hogy az összeállítás híven követi a cselekmény történetét. Zseniális összeállítás volt! Minden úgy volt tökéletes, ahogyan a „nagykönyvben” meg van írva! Mindenki a teljesítményének a csúcán volt! Különleges élménye az estének: a karmester „szemből” való látása, teljesen olyan volt, mintha én is résztvevője lettem volna a zenekarnak, csak lebénulva a csodálattól nem bírtam a hangszeremen játszani, annyira lenyűgözött a karmester „tánca”. Bizony, végig táncolta az egész Rómeó és Júlia történetet. Prokofjev pedig szintén földön kívüli, mert aki ilyen zenét képes írni nem is lehet más! Csodás volt!

Természetesen megint eszembe jutott egy gyerekkori élményem, amely a zene hallgatása közben felidéződött bennem, ez pedig egy film. Rómeó és Júlia film. Természetesen orosz balett filmről van szó, ahol Júliát, az orosz balett akkori leghatalmasabb képviselője: Galina Ulanova táncolta, 45 éves korában, 1955-ben! (Az alakja tökéletesen megfelelt a 14 éves Júliának, arcát meg nem mutatták premier plánban!) Rómeó pedig Yuri Zhandov volt.

Érdekes módon ez a régi film fent van az Interneten, meg fogom nézni, ha lesz egy kis időm! Úgy tűnik nem vagyok egyedül ezzel a meghatározó balett (és zenei) élménnyel!

Ugyan ezen a napon, ugyan ott a MÜPÁ-ban 19:30-kor

BEETHOVEN | SZOSZTAKOVICS

Az MR Szimfonikusok hangversenye

2013. május 11.,
szombat 19:30

Bartók Béla
Nemzeti
Hangversenyterem

Felhívjuk szíves figyelmét, hogy
a hangversenyt a Bartók Rádió élő adásában
követeli, ezért kérjük, hogy helyét legkésőbb
öt perccel a kezdési időpont előtt foglalja ell!

Sosztakovics:
IX. [Esz-dur] szimfónia, op.70
- SZUNET -
Beethoven:
IX. [d-moll] szimfónia, op.125

Közreműködők: Cserna Ildikó,
Ócsai Annamária, Horváth István,
Kovács István - ének
MR Énekkor (karigazgató: Somos Csaba)
Vezényel: Vajda Gergely
Az est háziasszonya: Sipos Szilvia

SZOSZTAKOVICS (1806-1875)

1945 augusztusában fejezte be IX. szimfóniáját. A kultikus sorszámmal – a beethoveni minta nyomán és éppen aktuális „kilencediktől” sokan a végső szavak drámai grandiozitását, egyetemes érvelny hitvallását vagy a közbizalomnak tett felajánlás nagy gesztusait vizsgálják a „Sosztakovics 40-es évéhez” közeledve érkezett el. A nagy háborút világhatalmi szerepében megerosodva lezáró Szovjetunió pártvezetése – élén Sztálinnal – úgy számított, hogy a megelőző két háborús szimfóniát (a 7-vel és a 8-kal) a 9. triológusá egészíti ki és a győzelmi ünnepségek hangzó kulcszavává válik. „Sosztakovics művészete – írta Marian Koval a Szovjetszkaja muzika magazinban, 1949-ban – ebben az időszakban a szovjet zenei közvélemény figyelmének középpontjában állt. Miert is ne várják volna tőle egy lelkesítő győzelmi szimfóniát? A mű rádióadását követve Koval nem rejtette véka alá csalódását. „A zeneszerzők Szövetségében a rádió körül kialakult a zeneszerzők és zenekritikusok egy csoportja. Türelmetlenül és izgatottan várták a szimfónia közvetítésének kezdetét. De amikor a meglepően rövid (mindössze 22 perc), sem kórust, sem szólistákat nem szerepeltető IX. szimfónia közvetítése véget ért, a hallgatók szétszéledtek, nagyon kínosan érezve magukat, mintha szegényeztek volna a Sosztakovics által nagy nyilvánosság előtt elkövetett zenei primaszok miatt – amit számos nem híjánként, hanem érett férfiként követett el, ráadásul milyen pillanatokban! Mintha az öreg Haydn és egy amerikai őrmester, Charlie Chaplinnek szemlélve magukat, grimaszokat vágyva, időtlenül ugrabugrálóval gáloppoznának végig a szimfónia első részén.” [Kállai Tibor fordítása]

BEETHOVEN (1770-1827)

Utolsó szimfóniájának legnagyobb része 1822 és 1824 között született, de a mű bizonyos elemei már az 1790-es években felbukkantak. Schiller szövegének feldolgozása Bonnban is foglalkoztatta, majd 1798-tól és (a Névnapi nyitány kapcsán) 1812-től tudunk hasonló tervekről. Ide sorolandó a közismert Karfantázia (1808) befejezése is, amely ugyan más szöveget alkalmaz, de melódiját tekintve már az Örömdáma közismert dallama felé mutat. A szimfónia a költő „tartalom” és a formai megoldások tekintetében is sokféle és szertélgazó beethoveni terv eredőjének mondható. Még a VII. szimfónia idején felmerült egy szimfonikus Bacchus-ünnep ötlete; ugyanekkor az alkotó képzetelet látkörébe került egy önépítész, hangvételeben archaikus szimfónia is. A triviális, népdal- vagy népdalvezető dallamból kialakított apoteózis-finálé már 1804-ben, a Waldstein-szonatában (pp. 53) is fellelhető. Késői műveiben – például a három utolsó zongoraszonatában (pp. 109-111) – drámain exponálta a zeneszerzői akarat és az alkotásvagy hibávalóságát. Valóságos dráma játszódik le a IX. szimfónia körülményeinek bevezetésében is, ahol a komponista szubjektumától elkülönített, akár feleltetésének is mondható „társaszerző” igen beszédesen (a vázlatok tanulása szerint a mélyvondok recitativóját Beethoven meg is szövegezte) utasítja el mindazt, amit a valóban létező szerző az előző tételben megalkotott. Ez az elutasítás azért is lesz rendkívül drámai, mert e három tételben a legmagasabb szinten szólalnak meg a jellegzetes, beethoven hangvételű, titáni küzdelmet felmagasztaló, herikus hang az első tételben; a harsogó életöröm a másodikban; a nyugodt derűvel és tompa nosztalgiaival szemlélődő, természetben vigaszt kereső pantasztikus hang a harmadikban.

www.mrze.hu

Dmitrij Sosztakovics: IX. szimfónia

Műsorfüzet nem volt, csak a fenti fénymásolt szóló lap. Tájékozódni csak az Internetről tudtam, íme:

„A IX. szimfónia a háború diadalmas befejezésének ujjongó visszhangja. Első tételének gondtalan könnyedsége az ifjúság arany idejét idézi vissza. A második tétel elmélyült, bensőséges lírájú zene. A scherzo az egész szimfónia hangulati tetőpontját jelenti különféle táncdallamok variációs feldolgozásával. Ez is vidám, szinte gyermekesen üde muzsika. A befejezés ismét csillogó és derűs, mint a mű egésze.”

A mű rendkívül rövid, mindössze 22 perc. Ezen és azon is, hogy nem tartalmaz semmiféle „emelkedettséget”, „hosszannát”, továbbá, hogy nem alkalmazott szólistákat, kórust, mindenki megsértődött (Sztálin elvtárs is), győzelmi himnuszt vártak tőle és „csak” ennyi lett a „nagy mű”! (Itt kezdődött a szerző 2. kegyvesztettsége.)

Ismét azt mondom, hogy újra meg kellene hallgatnom, mert első hallásra csak annyit tudok állítani, hogy hallgatni jó volt, tetszett is, de most amikor írom ezeket a sorokat, nem tudok felidézni semmit a műből.

Ludwig van Beethoven: IX szimfónia

Itt a zeneszerző neve, utolsó befejezett művének címe, ehhez nem lehet semmit hozzátenni. Sajnálatos módon, miután az Európa Unió himnuszának választotta az Örömdát (Világörökség része és csillagászati áron kelt el a mű kézírata!), kissé el lett csépelve ez a hatalmas mű. (A Törökvész Úti

Általános Iskolának szünetjele pl. Örömóda!) Így azután – szerintem – vesztett a különlegességéből, de ettől persze még hatalmas mű! (Csak: G. Sand fia is utálta Chopin mindennapi zongorázását.)

Amikor a művet bemutatták Beethoven már teljesen süket volt, úgy írta meg a IX. szimfóniát, hogy nem hallotta igazából, hogy mit írt, a belső hallását nem számítva persze. 1824. május 7-én, a bemutató napján, a közönség állva tapsolva, tombolva, éltette a művészt, aki ebből persze semmit sem hallott, amikor az egyik énekesnő megfordította a nézőtér felé, hogy a Mester lássa, a közönség ovációját! (Addig háttal állt a publikumnak, hogy az énekesek szájáról olvashassa a szöveget.)

A Magyar Rádió Szimfonikus Zenekara a kórusral együtt remekelt, a szopránt kivéve, az énekesek is derekasan helyt álltak, a szoprán is szép hang volt, de vékonyka, kevéske.

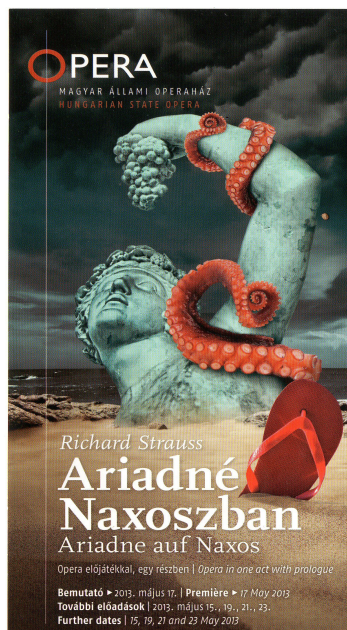
Egész jó kis zenei napot sikerült összehozni, egy egész délután és este nagyon jó zenekarokkal, csodás előadókkal, csodás műveket hallani nagyon jó „buli” volt. A nap különlegessége, hogy jó társaságban voltunk, amely társaság az esti előadásra több taggal bővült!
Köszönjük szépen!

2013. 05. 12. vasárnap Kirándulás Etyekre

Köszönjük szépen a vendéglátást a finom hamikat, Borinak és Venyának!
Valamint köszönjük a Janka kutya türelmét!

2013. 05. 14. szerda Ariadné Naxoszban Operaház

OPERA

2013. május 15. 19.00 – 21.15

A mai főpróba a Mindenki Operája sorozat eseménye.

Richard Strauss:

ARIADNÉ NAXOSZBAN

Opera előjátékkal, egy részben

Szövegíró: HUGO VON HOFMANNSTHAL
Magyar nyelvű feliratok: MESTERHÁZI MÁTÉ

Karmester: HÉJA DOMONKOS

Rendező: ANGER FERENC

Koreográfus: VENEKEI MARIANNA

A rendező munkatársai: NINA DUDEK, KOVÁTS ANDREA

Diszlet- és jelmeztervező: ZÖLDY Z GERGELY

Udvarmester: FRANZ TSCHERNE

Zenetanár: GURBÁN JÁNOS

Komponista: VIZIN VIKTÓRIA

Tenőr – Bacchus: KOVÁCSHÁZI ISTVÁN

Táncmester: MEGYESI ZOLTÁN

Parókakészítő: REZSNYÁK RÓBERT

Egy lakáj: SZÜLE TAMÁS

Zerbinetta: RÁCZ RITA

Primadonna - Ariadné: SZABÓKI TÜNDE

Harlekin: SZEGEDI CSABA

Scaramuccio/Tiszt: VADÁSZ DÁNIEL

Truffaldin: CSER KRISZTIÁN

Brighella: HORVÁTH ISTVÁN

Najád: VÁRADI ZITA - A MAGYAR ÁLLAMI

OPERAHÁZ KAMARÁÉNEKESE 2012/13

Dráid: SCHOCK ATALA

Echo: WIERDL ESZTER

Ami most itt következik, az rám nézve szégyen és gyalázat, bukás, csőd!
Semmit nem értettem az egészből, egy idő után még azt a fonalat is elvesztettem, amivel próbálkoztam feldolgozni magamban ezt a művet. A zenét még csak felfogtam, de nem tudtam hová tenni a megjelenítést, a strandoló pucér férfiakat, a leereszkedő úrhajónak álcázott piros repülőgépet, az ágyként szolgáló hatalmas polipot, annyira, hogy egy idő után teljesen kikapcsoltam és bambán néztem az előadást!

Legjobban a végén csodálkoztam, hogy mi tetszett ennyi embernek ezen a rémes előadáson.

A Népszabiban megjelent a Fáy Miklós kritikája és nem akartam hinni a szememnek, amikor ezt olvastam:

„Az Ariadné pedig, az évad csaknem utolsó bemutatójaként végre azt hozza, amit szeptember óta vártunk: a megemelt költségvetés egyértelműen művészeti értékévé változik. „

Továbbá: „Nem hallani a fű növést az Operaházban, még jó, hogy nem hallani, elnyomja a zenekar, de azért szépen növekszik, növekszik. Ez már az Ariadné Naxoszban vége, már meg van mentve, vagy meg van váltva a nő, új életre ébredt, nem a halál hírnöke, Hermész jött el hozzá, hanem Bacchus. Úrhajón jött, szép, piros szerkezetben, körülöttük kizöldül az élet, fű vagy búza, majdnem mindegy, csak nő, és akkor megjelennek a kaszások. Meglengetik a kaszát, de közben az úrhajó is kombájnná változott, kivilágított vágóélei forognak, arat a halál.”

Részemről? Egy halom kérdőjel?

Az Uram, azonban jelesre vizsgázott, mert Neki tetszett, el is mondta, hogy miért, sőt el is magyarázta nekem, amiből csak arra bírtam következtetni, hogy én nem is voltam ott ezen az előadáson! Nevezetesen: Úgy értelmezem ezt a művet, hogy Strauss végigvezeti a zenéjében a kezdetektől, Monteverditől

egészen Wagnerig, az opera irodalom minden jellemzőnek tekinthető fázisát. A nemrégiben látott Capriccio c. operájában odáig jutott, hogy egy operát írt arról, hogy lehet-e egyáltalán ma még operát írni?

Úgy tűnik begyepesedtem, nekem ez a mű nem jelentett élményt, semmit, nem hatott rám! Rémes!

2013 05. 16. csütörtök Kárászy Szalon Burns Kati népdalénekes Évadzáró koccintás

Burns Kati tudatja magáról az Interneten:

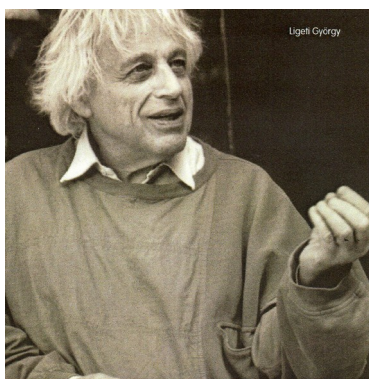
Magyar- és rokonnépzene. Érdekes hangtechnikák. Eredeti nyelvű énekek, saját dalszöveg toldásával. Továbbmesélés. Torokének – Szibéria, Mongólia. Hanti-manyi, csuvas, tatár, avar. Török, azeri török, indiai. Moldvai csángó, Dunántúli, Rituális énekek, altatók, balladák. Performansz-szerű előadás is, kísérletiség. Prózaíró vagyok. Első könyvem: Szóttesek regénye / 2009, Magyar Napló Könyvkiadó. Díjnyertes színdarabom: Malamud, 2008.

Érdekes egyéniség ez a „kislány”. Tetszik, ahogyan akar valamire jutni! Több mindenbe belekóstol, próbálkozik, de valahogy az az érzésem, hogy mintha még nem találta volna meg azt a kifejezés formát, ami a legmegfelelőbb lenne számára, és hát nem utolsósorban valamiből meg is kell élni. Mindazonáltal nagyon dicséretes az igyekezete. Kívánok Neki sok sikert!

Szilvia kedvenc pezsgőjével elbúcsúztattuk a 2012/13-as Szalon évadot!

Szilvike! Kívánok Neked is kellemes időtöltést szeptemberig, onnantól pedig nagyon sikeres újabb évadot, minden vonatkozásban!

2013. 05. 22. szerda Ligeti: Le Grand macabre MÜPA

Ligeti György

2013. május 22. szerda, 19.00
Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

Ligeti György: Le grand macabre
kétfelvonásos opera
A Pannon Filharmonikusok – Pécs és a Művészetek Palotája közös produkciója.

Közreműködők: Pannon Filharmonikusok – Pécs,
Amadinda Utőgyűttes
Díszlet: Szendrényi Éva
Jelméz: Németh Anikó Manier
Vezényel: Vajda Gergely
Rendező: Káel Csaba

2006 óta minden év májusában nagyszabású hangversenyt rendez a Művészetek Palotája Ligeti György születésnapja tiszteletére.
Az *Hammapa a Ligeti* sorozat 2013-as koncertjén a 2009-ben a katalán La Fura dels Baus rendezésében, Londonban bemutatott, 2010-ben pedig a New York-i Filharmonikusok és Alain Gilbert teljesen szcenírozott előadásában is világsiker aratott, extravagáns és bizarr *Le grand macabre*, az 1974 és 1977 között írt Ligeti-opera szel meg. A darab az operatörténet egyik legformabontóbb alkotása. Fanyar humora a XXI. század társadalmá elé tart tükröt, miközben Ligeti akusztikai hulladékok anyagából, készen talált tárgyakból építkezik, esztétikumát emeli a banalitást, ezzel a pop-árhoz közeli művet.

STRATÉGIAI PARTNEREK: ERSTE, STRATÉGIAI MÉDIA PARTNEREK: MTA

Megtörtént a csoda! Újkori, modern zene, sokszor nem is zene, hanem ritmus, autóduda, de jó, élvezetes. Megint „koncertszerű” az előadás, de vagy az énekesek voltak nagyon lelkesek, vagy a rendező így állította be, de a szereplők, kottaállvány előttük, ellenére eljátszották a szerepüket. Még az öltözetük is „stílusos” volt. Az egyik női szereplő (nagyon csinos, dögös, annak is kellett lennie) a valamikori Maci Laci, Várhelyi Endre lánya Éva, az agyarászunk (fogorvos) Várhelyi Endre húga. Egyszer láttuk még csak színpadon pár évvel ezelőtt a Carmencita című előadásban a Thália Színházban, akkor nem volt túl jó, de ebben az előadásban viszont igen! A többiek is mind nagyon lelkesen, hangulatosan, jókedvűen, tehetségesen adták elő, amit kellett. Ebben a darabban mindenki gonosz, az összes rossz emberi tulajdonságot hordozza valamelyik szereplő, mégis végig lehet nevetni az egész előadást. Miközben a szereplők egymással versengve ölik, tépik, marják egymást, a világot akarják elpusztítani (sírból kikelt Nekrotzar vezetésével) a szerelmespár legnagyobb gondja az, hogy találjanak egy olyan helyet ahol egymáséi lehetnek! Az előadás végére beteljesül a vágyuk, átszellemült boldogságukban nem is veszik észre, hogy a többiek, hogyan tették tönkre egymást. Tanulság: „Ez az egyetlen módja annak, hogy megszabaduljunk a halálfélelemtől, amíg szeretjük egymást, addig valóban csak 'az itt és a most' létezik.” Mintha hallottam volna már ezt a szöveget: Ne háborúzz, szeretkezz! Nem ismerős?

Szerepel az operában egy uralkodó, Go Go herceg, akit két korrump minisztere, a Fekete és a Fehér Párt vezetője irányít, akik ellenségek ugyan, de mégis egyformán gondolkodnak. Először az ABC betűinek sorrendjében válogatott gorombaságokat, trágár szavakat vágnak egymás fejéhez, majd rátérnek az alkotmány szidalmazására. Nem tudom szó szerint idézni, de amikor odáig értek a szövegükkel, hogy „az csak egy papír” a közönség beletapsolt az előadásba! (Váratlan, szokatlan, bizakodóvá tevő volt!)

2013. május 23. csütörtök Palacsintás király mesejáték a Törökvész úti Általános Iskola Színjátszó csoportjának előadásában

Komolyan mondom, hogy, ha lenne gyerekszínház akkor a Gyöngyi néni által vezetett színjátszó csoport felléphetne ezzel a mesejátékkal és a többi gyerek élvezettel nézné a mesét! Kár, hogy a Flóra szeptemberben 5-es lesz és elhagyja a színjátszó csoportot, bár még nem lehet tudni, hogyan alakul az élete, de bizonyára nagyon nehéz lenne időpontot egyeztetni. Hát majd meglátjuk!

2013. 05. 25. szombat Bányavirág Nemzeti Színház

A Nemzeti Színház és a dunaiújvárosi Bartók Kamaraszínház közös produkciója

Székely Csaba
Bányavirág

Iván Csillag Mihály
Ilonka Illés
Irma, a feleség Furulyás

László Zsolt
Stohl András
Tompos Kátya
Szarvas József
Söptei Andrea
Kerényi Róbert mv.

díszlet és jelmez
dramaturg Bartha József
Keszthelyi Kinga,
Perczel Enikő
Tüü Zsófia

rendezőasszisztens
rendező **Sebestyén Ába**

A Bányavirág egy drámatrilógia első része.
A trilógia további részeit: **Bányavakság**, valamint **Bányavíz**.

A bányavirág, más néven hegykristály a bányák falain, üregében, hasadékaiban különféle nagyságokban előforduló színtelen, legtöbbször átlátszó kvarckristály.

Az erdélyi bányászoknál a bányák kényeszerű bejárása miatt megnőtt a munkanélküliség. A mélyszegénység és kilátástalanság sok férfit kerget az öngyilkosságra vagy az alkoholizmusba. De mégis, az élet makacsul felül a fejt.

Székely Csaba egy fiatal erdélyi írógeneráció üstököse, aki születésénél, nevelésénél fogva magában hordozza Erdély szellemiségét, mégis kritikus szemmel tudja szemlélni környezetét. Szempéltől felett nem állnak, végiglen szeretettel formálja meg őket és tehetetlen aggodással szemléli vergődésüket.

Székely Csaba **Bányavirág** című drámaalkotete nemrégben jelent meg a Magyar Könyvtárságban. A drámatrilógia második része, a **Bányavakság** a Székény Színházban látható, Csizmadia Tibor rendezésében.

Jegyek válthatók
a Nemzeti Színház Jegyirodájában (1061 Budapest, Andrássy út 28.) hétköznap 10 és 18 óra, hétfőn 11 és 19 óra között. Tel.: 373 0963, 373 0964, 373 0995, 373 0996
a színház pénztárában hétköznap 10 és 18 óra között, munkaszüneti és ünnepnapokon 14 és 18 óra között, illetve az előadások kezdetéig. Tel.: 476 6868
online | www.nemzetiszinhas.hu valamint az internetes jegyirodákban

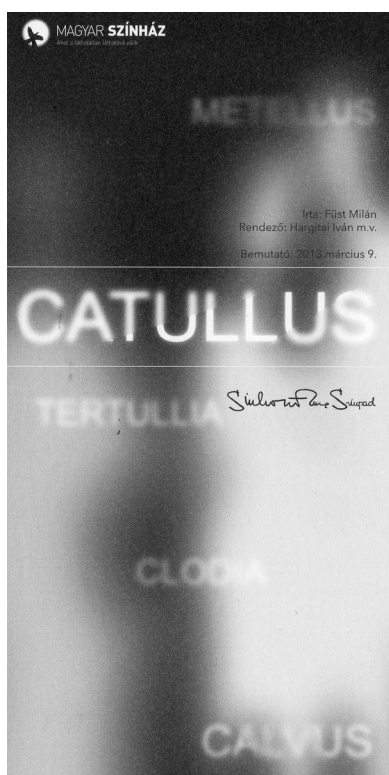
nemzeti színház

A színlap szerint ez a darab egy trilógia első színdarabja, a másik két darabot, lehet, hogy nem fogjuk látni, mert a Bányavakságot már játszották egy alkalommal, de az Uram nem kapott rá jegyet. A Bányavíz című darabról pedig csak annyit lehet tudni, hogy meg van írva! Székely Csaba fiatal erdélyi „írógeneráció üstököse” írja a szórólap, nem tudom, hogy kikkel kell „állnia a sarat” az összehasonlításban, de ez a darab nagyon jó! A Nemzeti Színház pedig, mintha meg lenne táltosodva (eddig is jók voltak), de most, ebben az előadásban kimagasló teljesítményt nyújtottak László Zsolt és a Stohl András remekelt! Lehet mondani, hogy két bohóc (a szó klasszikus értelmében), előadtak egy olyan jelenetsort (Illés temetéséről jövet), hogy a közönség fuldokolt a nevetéstől! Valami elképesztő volt! (Rendező: Sebestyén Ába) Kár, kár nagyon nagy kár, hogy nem írhatom: Azonnal tessék menni megnézni! A többi szereplő is mind nagyon jó volt az általam nem nagyon szeretett Szarvas József, ismét bizonyította, hogy nagyon jó színész. Tompos Kátyának csak kis szerep jutott, de az tökéletes volt, ugyan így az Illés feleségét játszó Söptei Andrea is kitűnőre vizsgázott. Volt egy zenész, furulyás (Kerényi Róbert m. v.) Aki a háztetőn csücsülve kitöltötte az előadás néma részeit a zenéjével. Amit azért említék meg külön, mert a Burns Kati estjén (lásd: előbb) tanultam meg, hogy úgy is lehet furulyázni, hogy az ember közben hangot ad ki azaz mintha dúdolná a nótát, miközben

furulyán kíséri magát. Elég nehéz! – mondta a Kati, ez a férfi pedig egész este ezzel a technikával kísérte az előadást. Ha nem lettem volna ott a Szilvia Szalonjában, nem tudtam volna, hogy mit hallok!

Feltétlenül meg kell említenem, hogy a közönség, bár nem voltunk túl sokan, tekintettel arra, hogy a III. emeleti Kaszás Attila teremben volt az előadás, a felállva, hosszan tapsolva ünnepelte a színészeket, az Alföldi Róbert által vezetett Nemzeti Színházat!

2013. május 27. hétfő Füst Milán: Catullus

MAGYAR SZÍNHÁZ
Ahol a lélekkel lehetetlen válni

Silvia és Füst Milán

Füst Milán

CATULLUS

Metellus	FILLÁR ISTVÁN
Clodia	HOLECSKÓ ORSOLYA
Catullus	HORVÁTH ILLÉS
Calvus	GULA PÉTER
Flavia	HÁMORI ILDIKÓ
Tertullia	LOSONCZI KATA
Egnatius	RANCSÓ DEZSÓ
Clodius	TÓTH SANDOR

Díszlet/Jelmez: KOVÁCS YVETTE ALIDA
Koreográfus: BLÁSKÓ BORBÁLA
Rendezőasszisztens: HÜBÉR TUNDE

Rendező: HARGITAI IVÁN m.v.

Bemutató: 2013. március 9.

Füst Milán 1928-ban írt, a Kr. e. 50-es évek Rómájában játszódó drámájának középpontjában a szenvedély, a szerelem, a gyötrelmes játszmák, a lélek kifürkészhetetlensége áll. A történetben Metellus, Clodia és Catullus szövevényes kapcsolatainak, ármánykodásainak lehetünk tanúi. Incautan szenvedélyek törnek fel, és a darab első pillanatától érezhető, hogy ebbe valakinek bele kell pusztulnia...
A méltán híres darabot a Magyar Színházban Hargitai Iván állítja színpadra.

Jegyek válthatók a Magyar Színház köznevelési irodájában: 1077 Budapest, Helyesi Sándor tér 4.
A Buda-László térig a jegy árú: 10% kedvezményt kapnak.
Internetes jegyvásárlás: bankkártyával a www.mszgh.hu címen. Bankkártyát, készpénzt és utalást csakket elvadászt! Telefon: 322 2839, 322 7677, 342 6175.
Magyar Színház | 1077 Budapest, Helyesi Sándor tér 4. | www.magjarszinhaz.hu | Feltöltés kiadó: Öze Anon

SAMSUNG DUNA fidelio

Azt hiszem, hogy összességében nem volt annyira rossz a színházi előadás, amit láttunk. Érezni lehetett, hogy a közreműködő színészek tudásuk legjavát adták, hogy ez a teljesítmény annyi volt, amennyi, talán a rendező hibájának (is) tudható be. Mindez nem vonatkozik a Flaviát (matróna) alakító Hámori Ildikóra, Ő szerintem nagyon tisztességes alakítást nyújtott.

Csak azzal nem vagyok tisztában, hogy: Miért pont ez a darab? Mi értelme van? Mond ez valamit a mai kornak? Persze értem én, hogy a „férfi/nő” párharc örök téma, ebben úgy tűnik nincs változás, ha egyszer az ókori Rómában éppen úgy történtek a dolgok, mint a mai kor Rómájában. (A rendező, Hargitai Iván, a jelenbe helyezte át a cselekményt.) Eltekintve attól az apróságtól, hogy ma valóban főbe löheti magát egy szerelmében csalódott férfi, anno valószínűleg a kardjába dőlhetett volna hirtelen felindulásból, esetleg a törjébe! *„Kislányom, Te ezt nem értheted, egy férfi bármire képes egy nőért, bármire, még meghalni is! De azért ezt nem teszi gyakran, mert akkor nem eshet másik nővel szerelembe!”* (Idézet: www.muzyay.hu Írások csak úgy: Szomorú kezek fotósa című részből)

Bizony a férj önfeláldozóan hal meg a hűtlen felesége miatt, aki természetesen érdemtelen erre az áldozatra, és hiába szabad az útja Catullus felé, annak már nem kell a Nő, inkább a züllést, az ivást és egy másik nőt választ. Hogy is élhetne egy költő normális életet, akkor oda az ihlet! A Nő pedig egy másik férfivel távozik. Mindenki boldogan él tovább, mintha elrendeződtek volna a dolgok. Vajon így lesz-e? Még az anya, a „matróna” is beletörődik, a fia halálába, megnyugszik, hogy nem kell többé aggódnia érte „Ahogy Isten akarja, úgy van az jól!”

A színlapon „Írdatlan szenvedélyek törnek fel” szöveg szerepel, amit én nem vettem észre! Lehet, hogy a három szereplő, akiknek a játékából ennek az „írdatlanságnak” ki kellett volna derülnie nem tette jól a dolgát? Fillár István, a férj szerepében, olyan merev volt, mint egy angol lord, nem mint egy szerelmes olasz (bocsánat római) férfi. Holecsko Orsolya a hűtlen feleség szerepében nem volt eléggé „nő”, az Uram szerint olyan jelentéktelen személyiség volt, érthetetlen, hogy „mit esznek ezen a kis nyafkán” a férfiak. A költő Catullust alakító Horváth Illés pedig egy mai, logógyatya, rosszul öltözött, csóró (bár van saját háza) gusztustalan fickót alakít, akiről viszont én állítom, hogy nincs az a férfire éhes nő, aki beleszeretne, nem hogy még két nő is veszkődjön érte!

Öröm volt számomra (!), annak ellenére, hogy megszoktam már, hogy a stúdió színházban, ahol nincs számozott hely, az utolsó pillanatig váratták a nézőket, váratlanul ¼ 8 -kor beengedtek a nézőtérre. A színpadról pedig csak annyit, hogy egy drótsodronnyal volt elválasztva a nézőtértől. Semmi a díszlet, csak a kopott fekete falak. (Ez már szokás a Magyar Színház Sinkovits termében) A továbbiak során került a falra diszkó vetítés, még továbbiak során egy csellón játszó férfi. Egy keskeny ágyszerűség és egy asztal két székkal játszottak még szerepet díszletként az előadásban, slussz!

Hát bizony ettől az előadástól nem lettem sem okosabb, sem több!

Még továbbá muszáj megjegyezni, hogy nincs szomorúbb látvány egy üres színháznál. A nagyteremben nem volt előadás. Viszont, hogy feljussunk a harmadik emeletre végig kell menni az egész színházon. Hideg, márványos fekete falak, félig működő büfé, ruhatár, egy szem beengedő ember, minden kong az ürességtől! Rémes!

Nem lenne szabad így működtetni egy színházat, az a jó, ha nyüzsög az egész, mindenhol „élet” van, rengeteg ember, taps, sírás, nevetés! Nem tudom miért játszik olyan napokon a stúdió, amikor nincs a nagyszínpadon előadás. Nem kár „befűteni” az épületet, bekapcsolni a világítást három emeleten?

„Az írás az önmegvalósítás legolcsóbb módja!”

Alan Parker brit író-rendező (Népszabi 2013. 03.04.)

Köszönöm, hogy elolvastad a levelem
Szeretettel
Ibici